

A sóhajok világa

Helyrajzok

2. Léghajósok és léghajó nélküliek

■ Rózsaszín és kék dombok.

Ilyet eddig még nem is láttam.

Ülök a márványasztalkánál, nézem a rózsaszín és kék dombokat.

Frissen érettségizett, jóképű fiatal srácok hangoskodnak a sarokban. Kellő flegmával és nagyképűen szívják a cigarettát, isszák a kis konyakot. Ők még az által akarnak látszani valakinek és lenni valakivé, amitől a másik ember semmivé lett. Ők még valami helyett szívják el a cigarettát, isszák meg a kis konyakot – néhány asztallal arrább, ott a sarokban, az a valaki *már* valami helyett. Ők még azt gondolják, talán csak néhány pillanat csupán, s itt lesz, megérkezik mindannyiukért az élet gyönyörű, tűzpiros léghajója, s ők egy-kettő, ellibbennek a földtől a léghajó kosarában. Minden szertefoszlik, ami eddig kötötte őket valahová, illetve tulajdonképpen lekötötte őket, hahó mami, hahó apu, hahó, Magyarország, mi már messze vagyunk, röpít-röpít bennünket az élet tűzpiros léghajója!

„Csak sikerülne a felvételim!” – mondja az egyik fakó hangon. Ott a sarokban az a másik valaki már túl van az efféle problémákon. És túl van a léghajózás nagy kalandján is. Léghajója megfeketedett. Ott áll mellette szépen, összehajtogatva a széken. Kenyeret szokott hazavinni benne.

Elég szomorú... Ebben a Bohém Kávézóban nemigen van itt bohém egy se. (Hacsak magamat nem számítom annak!)

Rózsaszín és kék dombok.

Senki más nem törődik velük.

Míntha csak nekem lennének itt. De hát miért is törödnének különösképpen velük?

Az arrább ülőket, mint hallom, inkább az ebédkészítés fortélyai foglalkoztatják. Meg az, hogy mi történt pár nappal ezelőtt a szomszédos kis téren: a bérház emeletéről óriási jelmondatot engedtek alá az ott lakók „Teherautók helyett tiszta levegőt!” felirattal. Egy kis babát is kötöttek a szöveg alá, egy kis fuldokló rongybabát.

A tér kártyázó nyugdíjait nem nagyon érdekelte a dolog, tőlük libeghetett a rongybaba meg a jelmondat ott az utca fölött, ők csupán arra vigyáztak, hogy a kártyalapokat ne fújja el a szél. Feszésre húzott gumipertlik szorítják le a paklit. Teherautók helyett tiszta levegőt? De hát ők éppen hogy mindig is itt kezdenek élni! Semmi vész! Ők itt épp hogy nem a halál, de az élet közelébe kerülnek! Levegő?! Van itt az elég! ... Kártyaasztal! Abból kellene több!

Léghajósok és léghajó nélküliek.

A kék és rózsaszín dombok előtt.

Ki-ki a maga világával.

Nekem meg maradnak a kék és rózsaszín dombok. Az „útszéli meditáció” alkalmi háttéréül. Azok helyett, akik még vagy már valamiféleképpen mást élnek, mint amit megélhetnének.

Most föl kellene állnom, hogy rövid kis szónoklatot tartsak az itt összegyűlteknek. Életük igazi mélységeiről! És életük igazi magasságairól! Egy formás, kerek kis szónoklatot, amely fölrázza őket! Hogy elkezdjenek élni, úgy igaziból! És ezután már ne csupán talmi dolgok, kisszerű időtöltések szabják meg életük rendjét, hanem valami más, valami nagyon nagy dolog, valami olyasmi, mint az enyémet, itt, az Almássy tér sarkán éppen most!

A kék és rózsaszín dombok előtt!

A kék és rózsaszín dombok előtt, melyek csak futnak, futnak végeérhetetlenül, magányosan és unalmasan a játékautomata képernyőjén...

6. Jutalmazás a J-12-ben

■ Az adófelügyelőségen tárt karokkal vártak.

Késéssel ugyan, de megtettem adóbevallásomat.

Jár nekem ezért két pohár bor.

No persze jó lenne tudni, pontosan hol is vagyok. A J-12-ben, ez világos. Térkép után, szabadon. De pontosan hol vagyok? A kocsmatérkép szerint? Bizony, ahogy van csillagtérkép, lehetne kocsmatérkép is. Ha már egy koron túl az ember pillantását a csillagoknál alább engedi... Alább, alább, alá egészen, mondjuk Piszkos Sanyiig, aki arccal a kirakatnak fordulva ül a kocsmá sarkában. Bozontos ábrázatát nézve alig lehet eldönteni, hol kezdődik a feje, s hol végződik az arca.

– Hogy vagy, Satya? – dörren a szomorkás emberre Pirospozsgás Életvidám Behemót. – Fiatalabb, mint én, s nézd már meg, hogy néz ki! – fordul asztal-szomszédjához Behemót. – Hányas vagy, Satya? Negyvenegyes? Mi? Ne mutasd nekem az igazolványodat, úgysem fogom kézbe... Koszos, mint amilyen te vagy!... Satya, Satya, mikor fürödtél utoljára? Amikor csecsemő voltál, mi? Lajcsikám, add csak ide azt a lapátot, tegyük rá Satyát, s vigyed ki innen!

Behemót hahotázik. Alig vagyunk páran, de vele teli a kocsmá. Ideszól, oda-szól, idefordul, odafordul. Teli vele a világ. Élvezi a világot. Meg azt, hogy még ilyen Satyák is vannak benne.

Satya nem nagyon törődik Behemóttal. Időnként megkopogtatja botjával a padlókövét, majd bámul kifele tovább. Neki ennyi a világ. Ki tudja kinek küldött s miféle üzenetek jelennek a titkos morzejelekben, melyeket időnként kikopogtat a padló kőkövén?

Behemót mond, szölongat, hahotázik. Asztalhoz inti a csaposnőt. Szotyola királynőnek szólítja az asszonyt. Rendel még egy sört, de nem koccint. Mivelhogy magyar ember sörrel nem koccint, mondja, ezernyolcszáznegyvennyolc óta, ha már a jó Habsburg urak nagy sörözéssel tisztelték meg a vértanúságot.

– Csakhogy azóta egy kissé elkurvultak az emberek ebben a hazában. Előbb-utóbb itt már mindenki megalkuvó lesz. Én már csak a mai fiatalokban bízom. Akik még nem kurvultak el. – Satya, te kire szavaznál? – fordul hátra hirtelen.

Satya szólanul bámulja Szotyola királynőt, majd botja végével ismét üzen valamit a nagyvilágba. Valahova oda, a kirakatüvegen túlra. Azon a vízparti táblán is túlra, melyen kék alapon túlméretezett sárga betűkkel virít, hogy „Budapest–Dunapart”. Budapest? Duna-part? Igen, a táblán, a betűkben. Egyébként...

Egyébként ahogy a fülemmel hallom:

– Hogy vagy, Behemót?

– Hogy hogy vagyok? Hát a széketem meg a vizeletem biztosan jó. Azzal nincs baj. Hetente ötször bejövök, sört iszom, cigit veszek. De téged még soha nem láttalak egy ezressel a kezeden! Nekem meg van. Ennyit tudok mondani.

Ezzel a délelőtti „ülésszak” nagyjából be is lett rekesztve. Egy-két korty még lecsúszik, egy-két szó még elhangzik, ám azon túl már csak Piszkos Satya üzenetei kopognak bele a nagyvilágba.

Ha úgy veszem, nem tudok róla semmit. Ha úgy veszem, tudom róla a legfontosabbat – hogy csillagtérkép és kocsmatérkép nélkül is elboldogul.

Hogy hazatalál.

No most lássuk csak, én hogy jutok haza a J-12-ből? Én, a rendes adófizető polgár?

7. Helyszín és stáció

■ Zuhog, zuhog az eső.

Szinte beveri az embert a kocsmába.

Akik viszont itt ülnek, azok jól láthatóan régóta ülnek itt. „Egyszer majd csak eláll!”

Úgy mondja, mondja mindenki a magáét, mintha ez lenne az utolsó alkalom. Az utolsó délután. Helyszín és stáció.

A celofánba csomagolt jácint is úgy kel el, mintha a sors csodálatos véletlensége folytán éppen ide került volna az utolsó cserepes virág. Igaz, úgy is kínálódott. „És csak hatszázért adom!” – kínálgatja a szegényesebb operaelőadásokról ismert kinézetű férfi. Kínálja egyszer, kétszer, háromszor, mintha a lelkét kínálná. És csak hatszázért!

– Kettő a vége! – szól a mellettem ülő férfi, egyike annak a háromnak, kik eddig csupán falazásról, betonozásról, csempézésről beszélgettek. Amikor jó napjuk van – értsd ez alatt: amikor nem isznak munka közben – 5 ezer forintot keresnek meg estig. „Ha azt mondom, na, ma kőművesnapot tartunk, akkor nem iszunk.”

– Hogy mondtad? Gázmin? – szól göcögve a szerény operahőshöz. – Hát én ilyen virágról eddig még nem is hallottam! Na jó, itt van, vigyed, legfennebb majd odaadom a lányomnak. Anyák napjára!

Kis idő múlva az operahős megjelenik a második cserép virággal, majd a harmadikkal. Rejtély, hogy honnan varázsolta elő. Nincs semmi csomagja, csak úgy leül a padka végibe, s mikor feláll, már ott a celofánba csomagolt újabb cserép a kezében.

– Jó lesz anyák napjára! Vegye meg ezt is!

– A két lányomnak már vettem! Tán a vejeimnek is vegyek?

A celofánba csomagolt jácint továbolyog, át a fejek és asztalok fölött, át a magasba emelt ujjak és koccintásra emelt borospoharak fölött. Át a terem másik végébe, amely, noha csak pár asztalnyira van tőlünk, valamiféle külön szakaszt képez. Nyugdíjas öreg bácsik, nyugdíjas öreg nénik ülnek a sarokban, szép csendes egyetértésben. Megisznak egy-két pohár bort a nénik, a bácsik, s aztán mennek szépen, csendesén haza. A nénik is, a bácsik is haza szépen, régi szöszök, pamutok mellé. Itt nem kell a jácint senkinek. Náluk már nincs anyák napja.

A hatodik cserép imbolyog át a fejek fölött, párában, gőzben.

A tisztázó szándék ellenére – tiszta gubanc a világ.

Érzi ezt a szerelmes Ancsa is, aki már a harmadik fiút „fogyasztja” itt a kocsmában. Ancsa öregecske, fonnyadt szépség, de felkínálkozó. Úgy nyújtja át kezét az asztal fölött, mintha a fenekét nyújtaná. Akad is rögvest, aki melléje telepszik.

Nem veszi ezt rossz néven senki.

Az egyetlen bajszos hölgy kivételével, aki már másodszor adott tüzet a szerelmes Ancsának. „Én vagyok az egyetlen bajszos hölgy – hadarja –, de legalább annyit mondhattál volna, hogy danke sön, ha már tüzet adtam! Ezt illik tudni, ha már menyasszony vagy!”

Zuhog, zuhog az eső. Kimegyek járni egyet. Jó másfél óra múltán térek vissza.

A közönség kicserélődött, de a helyzet szinte teljesen ugyanaz. Ugyanúgy rácsos szeparéjuk mögött a pincérek, ugyanúgy a rácsos falburkolat körben, ugyanúgy minden.

Veszettül zuhog az eső. Pedig ez hónapok óta indult valahol odafönt.

Micsoda gyönyörű havak lehetnek odafönt az égből, valahol, épp e kiskocsmá fölött.

8. A nagy Fekete Péterek

■ Ha kinézek az ablakon, a Vígsházra látni.

„Fekete Péter” – hirdeti a nagy fekete betűs plakát az épület homlokzatán.

Ám az igazi Fekete Péterek itt ülnek benn, a hátam mögött. A kis műcsipkeszerű terítőt lesöpörték az asztalkáról. Mind a kettőről. Ennél is, annál is dülnek a nagy kártyacsaták.

Jól látszik rajtuk: ezek itt nem azért ülnek, mert tudnak kártyázni, hanem azért, mert tudnak nyerni. Na persze, mindegyik tud.

Egyik öltönyben, nyakkendővel, másik Puma cipőben s szuper melegítőben.

– Csak jönne már a Géza!

– Igen, most már jöhetne!

– Ha eladná a Volvót, rögtön lenne néhány milkója. És bejönne ide s reggelig elverné.

– Aztán reggel megint azt mondaná, na én többet nem kártyázok.

A fényes, kék asztalkákon csattognak a kártyalapok. Géza után Jocó következik, Jocó után Duró. Nagy emberek, nagy Fekete Péterek, nagy történetek, egymás után. Adura adu, ászra ász. Megnézem a cipőmet. A sarokban Pepsi Colás rekeszek. Szemetesvödrök. Partvis és seprű, tényleg mintha férj és feleség, akár a vicclapokban.

– Tudod, mit mondott legutóbb a felesége?

– A tahónak?

– Hogy amikor a tahó leül, együltében egy kiló kenyeret eszik meg egyszerre, fél rúd szalámival.

– A tahó, a tahó, annyit tahózol, hogy mindjárt elnyerem a pénzedet!

– Én meg mindjárt beütlek ebbe az üvegtáblába!

Nem ilyen kis csipketerítők mellé valók ezek a fiúk. Díjbirkózó terembe, testépítő pódiumokra, oda igen. Politikusok mögé, szmokingba bújtatottan, diszkrét távolságtartással, ugrásra készen. Persze meglehet, ahhoz ki kellene venni a fülcimpából a kicsi arany fülbevalót.

Nézem a pici arany fülbevalót, nézem a szinte fekete falat. Beugróival, kiszögelléseivel a presszó amolyan barlangszerű. A fűtőcső körül durva lyuk a falon,

mintha eleve a fűtőcsővel ütötték volna át azt a falat. És épp mintha ezek a mellett ülő birkózófiúk.

- Én leváltanám az egész filmgyárat, ha rajtam múlna!
- Meg az egész televíziót!
- Én ezt az egész félkapitalista, félkommunista Magyarországot leváltanám.
- A sok here, geci színészt!
- Egész nap papolnak a kultúráról!
- Aaaaaz...
- Adnának inkább enivalót, ne kultúrát!
- Aaaaaz...
- Katika, hozzon, legyen szíves, egy hosszú Marlborót!

A pultnál társasági élet zajlik, úgyhogy még egyszer szólni kell Katikának. Tűsarkú cipős, magas, vékony leánnyal társalog. A tűsarkú cipő színes: tele van festve kolibrikkel. A vékony lány önfeledten ring a zene ütemére. Úgy mozog, mint akinek még a cipője is kolibrikkel van tele. Mint akinek a cipője kolibrikkel, a blúza meg pillangókkal van tele.

Furcsa, nem így emlékeztem erre a presszóra.

Nem emlékeztem a magas bárszékekre, nem emlékeztem a lyukra a fűtőcső körül, a falon, a partvisra sem emlékeztem a sarokban, a kiégett villanykörtére sem.

Csak a színésznőre emlékeztem, akivel itt egyszer ittam egy kávé.

9. Országház sörhabbal

■ „Akarja páholyból nézni a parlamentet?”

„Menjen a Csarnok sörözőbe!”

Hát ez bizony még a reklámja is lehetne ennek a kis sörözőnek. A harántcsíkos ablakfüggönyök rafináltan félrehúzva s kissé felcsipesztve, mint a színházi páholyokban.

Nézem az Országházat az ablakon túl.

Nem látszik teljes egészében, meg egy kicsit messze is van, de hát végül is nem azért jöttem én ide, hogy az Országházat nézzem.

Nézem az Országházat az ablakon túl.

Elfoglalják mellettem a másik „páholyt” is, magányos néni telepszik a masszív faasztal mellé, nem sokat törődik az ablakkal, az Országházzal, se velem. Nem is csoda, hiszen annyi mindennel kell törődnie, annyi mindent csinál egyszerre, hogy én szinte teljesen elfeledkezem mindarról, ami az ablakon túl zajlik, az utcai előadásról, csak a nénit bámulom lopva, elképedve: egy harapás az uzsonnából, egy korty sör, egy szippantás a cigarettából, egy pillantás az újságba, majd az arcához emelt kis kézitükörbe. Egy pillanatig elfeledkezik mindenről, bámul kifele. Aztán kezdi előlről: uzsonna, sör, cigaretta, újság, kézitükör. Egyik kezében még a kenyeret tartja, a másikban már ott a sör, egyikben még ott a sör, másikban már a cigaretta, egyikben még ott a cigaretta, másikban már ott az újság, egyikben még ott az újság, másikban már a kézitükör. Egyikben még ott a kézitükör, másikban már ott az uzsonna...

No nem. Ezt nem lehet sokáig nézni.

Inkább bámulom az Országházat.

Elfordulok.

Bámulom az Országházat a sörhabbal a tetején. A sörhabot, természetesen, csak úgy odaképezem. Milyen is lenne az Országház sörhabbal a tetején? Nem

találnának rá a turisták! Hiába a sok útikönyv, a sok idegen nyelvű műemlékka-lauz! Nem lehetne beazonosítani!

Márpedig ezek a turisták azt szeretik.

Elöttem is ül egy, kívül, a söröző teraszán. Nyakában fényképezőgép lóg, és egy óriási fekete messzelátó. Katonai messzelátónak mondanám, ha nem egy nő nyakában lógna, s ha tudnám, hogy pontosan milyen is egy katonai messzelátó. A nő időnként térképébe pillant, keresgél, felüti az útikönyvet, majd szeméhez emeli a távcsövet. „Megvan!” Térkép, útikönyv, messzelátó. „Megvan!” Leltároz és azonosít. Összehasonlítja a Parlamentet a Parlamenttel, a Dunát a Dunával, a Batthyány teret a Batthyány térrel. Talán még a Csarnok-sörözőt is a Csarnok-sörözővel. Csak a nénit nem veszi észre mellettem. Csak a nénit nem hasonlítja össze a nénivel. A néni, úgy látszik, nincsen benne az útikönyvben. Az ilyen né-nire térkép nélkül kellene rátalálni.

Ha érdekelné a turistát, hogy milyen itt egy olyan néni. Ám a messzelátós tu-ristát közletről csak a sör érdekli. Se a néni, se én, se a gyalogátkelőhely stoplám-pája. Istenem, hát mi is van azon néznivaló? Hol zöld, hol piros. Ennyi.

Most éppen zöld. A csarnokból megpakolt asszonyok baktatnak át a zebrán, a túlsó végén érik utol őket a férjek. „Épp csak beugrottam egy pofa sörre!” Már nyúlnának is a degeszre tömött cekkerek után, ám az asszonyok, mint akik csak azért is megmakacsolták magukat, nem engedik ki a cekkert a markukból. „Nem, azért sem, a kutyaúristenit! Ha neked mindig csak a sörözésen jár az eszed!”

Mi is van ezen néznivaló?

Akkor már inkább az Országház. Habbal vagy hab nélkül.

No persze, a sörhabot az Országház tetején csak messzelátó nélkül lehet ész-revenni.

11. Verőfény presszó a Vihar utcában

■ A zsemleszínű, pocakos kutya a helyhez tartozik. Ide-oda totyog az asztalok között. Van dolga elég. Hiszen huszonvalahány asztal barnállik itt a szilveszter-ről megmaradt színes papírgirlándok alatt. Barna terítőkkal letakart, műbőrhu-zatú fekete székekkel.

Az a Verőfény presszó. A Vihar utcában.

Ahová éppen azért jöttem be, mert Verőfény presszónak hívják, és a Vihar ut-cában van.

A zsemleszínű kutya már másodszor áll meg az asztalom mellett. Mint egy kiöregedett pincér, egykedvűen néz rám, majd odébb totyog.

Ha az ajtón vendég lép be, kissé kacsázva eléje megy, annak rendje-módja szerint asztalához kíséri, megvárja, amíg az elhelyezkedik, majd némi farkcsó-válás után visszatotyog a söntéspult környékére.

Nem helyezkedtem valami jól. Elöttem jobbra öt játékautomata. Mellettem balra öt játékautomata. Két színes televízió. Ember alig.

Az automatákban persze van élet. Villognak, zirregnek, csilingelnek egy-folytában.

A zsemleszínű kutya időközben asztalához vezet egy citromsárga szabadidőru-hás családot: stramm barna férfi, szép, szőke asszony, kisgyerek citromsárgán, sza-badidőruhában. A gyerek pillanatok alatt a magas széken ül, püföli, rángatja, nyo-mogatja a játékgépeket. A stramm barna férfi pillanatok alatt felharsan a szép sző-ke mellett: „S akkor azt mondtam neki, nem basznád ki azt a szép, kurva anyádat?”

Kissé balra tőlem idősecske szerelmespár csókolgatja egymás fülét.

Arrább négy-öt tagú söröző asztaltársaság.

Velem szemben fiatal lány ül. Nagy kacagások közepette olvassa az étlapot. Beleolvas, kacag. Beleolvas, kacag. Annyira lefoglal a látvány, hogy észre sem veszem: új szereplő jelent meg a színen. A zsemleszínű kutya is meghökkenve bámul az asztalom mellől: hát ez meg hogy kerül ide? Ugyanis a söröző asztaltársaság körül, mint valami idéltlen felhúzó játék, már percek óta rója köreit egy afféle kis cingár lábú, bőregérszerű minikutya. A zsemleszínű kisöreg mintha helytelenítené a dolgot: közelebb totyog. Ám mire odaér, már semmi nincs az asztal alatt. Eltűnt, mint amit hirtelen visszadugtak a retikülbe.

Az egyik színes tévén hirtelen megjelenik Sütő András arca. A „Fekete Március” előtt készített interjú sugározna velem. Itt még mindkét szemével lát. Senki nem kapja fel a fejét a hangra, a képre. Sőt, ezt a televíziót lehalkítják. A másik, mely a hátam mögött van, bömböl tovább.

Fél nyolc.

Kezdődik az esti híradó.

Távozik az idősecske szerelmespár. Kifele majdnem belebotlanak az időközben ismét előkerült retikülkutyába. A kis cingárlábú hisztérikus, vékony ugatásba kezd. A kissé pityókosnak tűnő pasas először meghökken, majd megáll, le-guggol a kutya mellé. Habókosan vakkantgatni kezd a kutyára. Már ott a citromsárga kigyerek s a fehér kabátos pincér. Ugatni kezd a gyerek is, utánozza a kutyát. Aztán a leguggol a pincér, és ő is ugatni kezd.

A kutya elcsendesedik – nézi a három ugató embert.

A zsemleszínű kisöreg csendben assisztálta végig a jelenetet, s most visszadugta az asztalom mellé. Felnéz. „Jól van, kisöreg, legyen akkor még egy pohár vörösbort!”

12. MARGORP ALOBARAP

■ Az egyik ajtón férficipő.

A másik ajtón női cipő.

A gyerek már harmadszor tűnik el az ajtó mögött.

– Mi az istent kujtorogsz ott a férfitáncosban? – harsan a kiáltás a biliárdasztal mellől a visszasomfordáló gyerek felé.

A gyerek szeppenten ül le a kis kerek, műmárvány asztal mellé. Itt minden olyan kerek. Kerek a székek ülőkéje, kerek a székek támlája. Kerek a műmárvány asztalka. Kerek hajóablaka van az „Iroda” feliratú ajtóknak.

És kerek jókedve van mögöttem a biliárdozóknak.

Olyan otthonosan mozognak a nagy lámpa alatt, a biliárdasztal körül, mint-ha Monte-Carlóban lennének. Hogy mégsem ott vannak, az azért érzékelhető. Egyikük időnként odarohan a kigyerekkel ülő asszonykához. „Te, mindjárt leszúrlak!” – fogja rá a dákót az asszonyra, majd sátáni vigyorral, lassan visszalépeget a sok, gyönyörűséges színes és fehér golyó világába.

„Kártyázni tilos!” – hirdeti az egyik felirat.

Mellettem ápolt bajszú, kopott kis öregember. Ül, nézelődik. Illetve dehogy is nézelődik! Csak néz. Pont a mellettünk levő kerek asztal kerek széke alá. Egy ideig igazgatja kopott kis sálját, aztán teljesen váratlanul belefújja az orrát. Majd ismét szépen elrendezi.

– Lajos bácsi, hát mi van magával? Mi van? A múltkor olyan jól nézett ki!

Az öreg lassan arra fordítja a fejét. A szapora beszédű, izgatott hangú asszony fűző nélküli házcipőben van, egyik lábán zokni, a másikon semmi. Mellette csendes kicsi ember ül. Se szava, se hangja, sőt, mintha még ez a mellette ülő felesége se lenne. Ül és néz. Arrább, az egyik kerek asztal kerek széke alá.

– Lajos bácsi, mondja már! Megverték, vagy mi van? Látszik, hogy valami baj van. Pedig a múltkor milyen csodálatosan nézett ki!

Az öreg nem szól egy szót sem. Legyint. Kortyol egyet a szódavízből, majd a pincérre sandítva, a zsebéből előhalászott kis üvegből is. Tekintetét visszafordítja az asszonytól, vissza ő is oda, a kerek asztal kerek széke alá.

Törlőronggyal a kezében megáll mellette a pincérfiú.

– Öreg, vigyázzon, mert kiesett valami az orrából az asztalra.

Hát nem. Nem egy Monte-Carlo.

Ez itt nem Monte-Carlo.

Hiába ül amott, a másik asztalnál a nagy hajú playboy-leányka, kezében a Playboy legfrissebb számát tartva, körme, haja, cipője, mindene rendben, de én nem tudom hogyan, mellette is egy kerek szék alá bámuló csendes, kopott kis ember ül. Néhány pillanat múlva a playboy-leányka becsukja a Playboyt (még szinte hasonlít is a fedőlap „nyuszijához”), majd alig észrevehetően, de ellentmondást nem tűrve jelzi az újabb nyusziparancsot: „Most pedig azonnal felállsz és indulunk!” S már kívül is vannak, túl az ablaküvegen, az ablakfelirat fura „tűkőrírásába” gabalyodva, a MARGORP ALOBARAP betűi között.

Délre jár az idő.

A kis öreg eltűnt mellőlem, el az egyzoknis, handabandázó nő is. Elcsendesedik a biliárdasztal környéke is. S elcsendesedett a sok színes golyó, ott van mind a fekete asztal aljában, mintha egy koporsó mélyén.

Egy kicsit még nézem a pult fölötti tévét. Hawaii hóhulláma, svájci hó hidege, Sheraton szálló, korallszigetek. Reklámfilm-boldogság. MARGORP ALOBARAP..

Mindközönségesen: PARABOLA PROGRAM.

A szívszorító élet.

